

ГЛАС, ОГЛЕДАЛО И КРАЧКА НА ВЯРА

Дейвид Уилкерсън
15 Юни 1984

Има три велики истини, върху които искам да ви обърна внимание. Всяка от тях е определение на онова, което трябва да бъде истинския християнин.

Трима помазани Божии мъже най-добре илюстрират тези истини, и това са: Йоан Кръстител, Стефан и Петър. Йоан беше гласа, Стефан отрази славата, а Петър направи дръзката крачка вяра. Техният пример трябва да е целта на всеки истински вярващ, който е посветен на Господ Исус Христос.

Какви чудесни уроци само могат да бъдат научени от техния живот и служение. Можем да разберем какво иска Бог от нас в служението, как можем да отразяваме славата Му и ежедневиия живот, който е най-привлекателен за Него.

1. Йоан ни показва вида служение, което е най-угодно на Господ!

Определението на Йоан за служението му беше просто и ясно. Той каза: „Аз съм глас на едного, който вика в пустинята” (Йоан 1:23). Ето един служител на Всевишния, който според Библията беше най-големия „измежду родените от жена”. Той беше най-великия, най-благословения от всички пророци и беше уважаван проповедник на праведността.

Тълпи се стичаха да чуят горещите му послания. Мнозина бяха кръстени и станаха негови ученици. Дори царския дом попадна под мощното му влияние. Някои си мислеха, че той е Христос, други считаха, че той е възкръсналия от мъртвите Илия.

Йоан отказа да бъде величан и популяризиран. Той не се интересуваше от това да служи на себе си и непрестанно отклоняваше вниманието от себе си. Най-великият от всички пророци според собственото му мнение не беше дори достоен да се нарече Божий човек, а само глас. Глас в пустинята, скромнен, сдържан и равнодушен към почести и това колко е полезен. Той не се интересуваше от това да има служение или от това, че е „мощно използван от Бог”. Той дори се чувстваше недостоен да докосне обувките на Господаря си. Целият му живот беше посветен на „Божие Агне, което носи греха на света.”

Какъв силен укор към нас в това време на заинтересованост от себе си, реклама на личности, сграбчване за влиянието, егоизъм и търсене на почести. Йоан можеше да има всичко това, но той извика: „Той трябва да расте, а пък да се смалявам” (Йоан 3:30). И за да постигне тази цел, Йоан продължаваше да напомня на всички, които го слушаха: „Аз съм само глас.”

Кой от нас днес е готов си признае незначителността и да бъде доволен с това да е „само глас“ викащ в пустинята? Колко от тези, които днес са в центъра на вниманието, са готови да загубят последователите си, да застанат извън прожекторите, популярността и ползността им да започне да намалява?

Навсякъде около себе си чувам християни да казват: „Искам Бог да ме използва. Искам живота ми да има значение за Господ. Искам да Му служа с пълния си капацитет. За предпочитане чрез някое служение.“

Всичко това е изключително похвално, но готов ли си да бъдеш „само глас“? Готов ли си да намериш радостта и изявата си не в служба, а в посветено общуване с благословения Господ? Най-голямата награда вероятно ще получат онези, които са били скрити и непознати, но които мощно са прославили Господ чрез простото свидетелство за Неговата вярност в техните борби.

Тайната на Йоановото щастие беше, че радостта му не се състоеше в служението или в работата му, не беше в личната му ползност или широкото му влияние. Чистата му радост беше да стои в присъствието на Младоженеца, да чува гласа Му и да му се радва. Радостта му се състоеше в това да гледа как другите, включително и учениците му, се стичаха към Исус, Божието Агне.

Най-голямата завършеност, която едно Божие дете може да има, е да се освободи от егото си и от желанието си да бъде някой и просто да се радва на това, че е син или дъщеря, който живее в самото присъствие на Господ Исус Христос. Да бъдеш напълно зает с Христос – това задоволява сърцето. Йоан можеше да застане край Йордан с очи, фокусирани върху Исус и да се наслаждава в присъствието Му. Той хранеше душата си с Христос, сърцето му винаги беше отправено към Него в преклонение и благоговение.

Такъв човек, толкова отдаден на славата на Исус, е издигнат над цялата нужда да бъде забелязан или чул. Какво може да се добави към някой, който е напълно отдаден на славата и присъствието на Христос? В случая на Йоан, той можа да каже: „Радостта ми е пълна. Намерих всичко, в Него намерих всичко, от което имам нужда или от което някога ще се нуждая.“

Настоящите събития от неспокойство и отчаяние не могат да докоснат Божието дете, което е завладяно от Божието присъствие. То може да намери място над всичко това чрез вяра. Светът, църквата, не се нуждаят от още „именити“ евангелизатори или чудотворци, или велики оратори. Истинската нужда не е от повече пастири или учители. Нито пък има нужда от още основатели на благотворителни дружества. Истинската нужда е от повече смирени, непознати, ГЛАСОВЕ! Гласове, които ще свидетелстват на съмняващия се свят, че Христос може да изведе всеки от кризата, че Той е яка кула.

Бог се нуждае от гласове – онези, които ще застанат сред всички яростни изпитания и изкушения и ще извикат: „Бог е верен. Бог ме прави победител. В скръб – Той е утеха. В тревоги – Той е мощна ръка.“

Има нужда от гласове, които могат да погледнат болестите и смъртта в очите и да кажат: „Той е всичко онова, което каза че е! Доказал е любовта си към мен в най-черния ми час. Той е моята сила по време на слабост. Той е приятел, убежище. Това да Му служиш прави разликата.”

Има достатъчно добри проповедници проповядващи доктрини, пророчества и морал. Много, много ходят и вършат подвизи, гонят демони и изцеряват болни. Слава на Бог за всички тях. Но аз мисля, че Йоан има какво да каже на това поколение. И това е, че има голяма нужда от такива, които ще оставят всички мисли за правене на някакви велики и важни дела за Бог, а вместо това ще приковат погледа си само върху Него и ще станат глас, провъзгласяващ победоносната Му любов. Просто, за да бъдем свидетели за всички около нас, че Христос изпълва всичко и е достоен за нашата любов и посвещение.

За съжаление, по-голямата част от това, което днес чувам, е за сила, нуждата да се нуждаят от теб, да правиш нещо важно, да се присъединиш към някоя кауза, да си част от преуспяващо служение, нуждата да не си вече недостоен и безполезен. А толкова малко хора са готови да стоят извън прожекторите, тихо свидетелстващи за Божията вяръност на съседни и приятели. Искаме да се обединим с Христос в офис, с бюджет, служение. Някои са призовани към това, но висшия призив на Бог в Христос включва вяръност в споделянето на Евангелието с всички наши приятели.

Може би трябва да се замислим по-добре за това – „Онова, което се цени високо между човеците, е мерзост пред Бога.” (Лука 16:15). Христос казваше на високоуважаваните религиозни фарисеи, че известността и човешката почит няма да издържат в Съда. Бог търси смирение, жертва, себеотричане и отвращение от всичко, което идва от егото – по-малко да събираме хора около себе си, а повече да ги насочваме към Божието Агне.

О, Господи, дай ни повече гласове и по-малко организатори. Повече гласове, а по-малко карьеристи. Дай ни повече хора, които търсят само Него, а не само даровете Му, благословенията Му и рекламата Му.

2. Стефан ни показва какво трябва да бъдем за Негова слава.

Стефан видя отворено небе и прославен Човекът на трона, чиято слава се отразяваше в него към всички, които стояха наоколо.

„А Стефан, бидейки пълен със Светия Дух, погледна на небето, и видя Божията слава и Исуса стоящ отдясно на Бога; и рече: ето, виждам небесата отворени, и Човешкият Син стоящ отдясно на Бога.” (Деяния 7:55-56)

Стефан изобразява онова, което трябва да бъде истинския християнин – такъв, който е изпълнен със Светия Дух, с поглед фокусиран върху Човекът в слава. Той е някой, който отразява тази слава по такъв начин, че всички, които я видят, ще бъдат смаяни и ще се почудят. Той е човек, вторачен в Христос, винаги гледащ към Него, изцяло погълнат от прославения Спасител

Вижте в какво безнадежно състояние се намираше Стефан. Беше заобиколен от религиозна лудост, предубеждения и ревност. Подивялата тълпа го притискаше – разярена и кръвожадна. Смъртта стоеше точно пред него. Какви невъзможно обстоятелства само. Но поглеждайки нагоре към небето, той видя своя Господ в слава и изведнъж това, че беше отхвърлян тук, на земята, не означаваше нищо за него. Той вече стоеше над всичко това, виждайки Невидимият.

Един бърз поглед от Господната слава, едно видение от скъпоценната Му святост, и Стефан вече не можеше да бъде наранен. Камъните, яростните клетви – всичко вече беше безобидно за него, поради радостта, която видя. Само един поглед върху Христовата слава, те поставя над всички обстоятелства. Това да се фокусираш върху Христос, съзнателно да се протягаш към Него по всяко време, ти дава мир и спокойствие каквото нищо друго не е в състояние да ти даде.

Стефан видя лъчите на прославения Човек в небето и ги отрази към отричащото Христос общество. Той „с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен.” (2 Коринтяни 3:18)

Каква голяма истина е, че ние се превръщаме в онова, което наблюдаваме. Правилният превод тук е: „Всички ние, които с отворено лице отразяваме славата, сме променени!” Идеята е, че християните отразяват като огледало славата, в която са винаги вторачени. Ние сме тези в „огледалото”, гледайки Христос – обекта на нашата обич и се ставаме като Него в процеса на наблюдение.

Възможно ли е да имаме такова видение за прославения Човек в небето, което ще ни постави над всички наши обстоятелства и грижи? Стефан доказва, че е възможно – до такава степен, че докато беше над всичко, той се моли за онези, които го убиваха. Убийците му трябваше да видят лице, което наистина отразяваше онова, което Стефан беше видял от Христос.

Всички ние имаме привилегията да изискваме пълнотата на Святия Дух и да бъдем толкова приковани върху Христос, че да можем да живеем над всичко, което нашия враг хвърля на пътя ни. Директният резултат от това да бъдем напълно погълнати от Христос е практическата работа на Неговото естество в нас. Ние не трябва само да говорим за славата Му, но и да я отразяваме.

В живота ни няма нищо, което да заслужава вниманието и уважението на хората. Само отразявайки Христовия живот, ние можем да повлияем на света за Него. Плътта, когато е отразена в света, носи смърт. Христос, отразен чрез нас, носи живот.

Дж. Н. Дарби написа: „Християнинът е човек, върху чието сърце Божия Дух е гравирал Христос, точно както Бог написа и гравира Закона върху каменните плочи, така че света да може да чете Христос от човека, както израилтянин можа да чете Закона от камъните.

Святият Дух взима от Христовото и го открива на душата – това е силата на настоящата практична утеха в Христос. Аз се наслаждавам в Христос, празнувам Христос, обичам Христос. Самият модел и формиране на душата ми според Христос чрез Святия Дух – откровението Му за Христос. Аз не само обиквам славата – аз обичам Самия Христос – Христос, на Когото се възхищавам, Христос, който ме интересува, Христос, чиято плът ям и чиято кръв пия. По този начин християнина се превръща в послание на Христос – той говори за Христос, изповядва Христос, действа за Христос. Той не иска да бъде богат – той има богатства в Христос – необясними богатства. Той не желае удоволствията на този свят – той има удоволствия отдясно на Бог – завинаги. Бог е постановил да раста в подобие на Христос не взирайки се в себе си, но взирайки се в Христос.”

Стефан се превърна в живо огледало, в което хората можеха да видят отразената слава на Христос. Такива трябва да сме и ние. Когато врагът дойде като потоп и проблемите ние трябва да изумим и обвиним света около нас с нашето сладко упование в Христос. Понеже виждаме чрез духовния си ум, това се става като непрекъснато държим мисълта си фокусирана върху Христос.

Няма да видиш Христос, докато не започнеш да Го търсиш и няма да Го намериш, докато не отидеш там, където Той е разкрит. Той е напълно, абсолютно разкрит в славата Си в Светото Писание. Щастливата работа на Святия Дух в нас трябва да ни покаже кой е Той чрез Словото. „Защото от Моето ще взема и ще ви известява.” (Йоан 16:14). Призовават ли ежедневно Святия Дух да ви дава дух на мъдрост и откровение в знанието на Господ Исус Христос? Трябва да го направите.

Невероятно нещо е да отразяваш Христос в цялата Му слава и съвършенство в изгубения свят. Никой от нас все още не е дал съвършено отражение. Какво огромно облекчение е да знаем, че нито можем да помрачим, нито да подобрим Този, чийто образ отразяваме. Той е непроменимо съвършен, свят и красив. Ние не променяме образа – образа ни променя. Всеки път когато погледнем в Словото и видим нов лъч истина за живота, смъртта, възкресението и възнесението Му, ние сме променени от тях. Ставаме все повече и повече като Този, който е в центъра на нашето внимание. Ние не променяме себе си – откровение на Христос ни променя.

*Когато болките на изпитанията ни хванат,
Когато дойдат вълните на скръбта,
Ще положи глава на Исус -
Възглавница за изнурената душа.
Със сигурност никой не може да се почувства като теб,
Плачещият във Витания!*

*„Исус плака!” – тази скръбна сълза
Е наследство от любов.
Вчера, днес, утре,
Той доказва същото.
Ти си всичко във всичко за мен,
Живият от Витания!*

3. Петър ни показва важността на това да направим смела крачка на вяра.

Едно е нашият Господ да дойде при нас в изпитанията и обстоятелствата ни за да успокои нашите загрижени души и страховете ни, но е нещо напълно различно да излезеш по средата на буркотията и да тръгнеш след Него. Учениците, които останаха в лодката, без съмнение си мислеха: „Достатъчно е, че Той е наблизо и знаем, че се грижи за нас в бурята. Нека просто стоим мирни и изчакаме, докато Той дойде при нас.“ Но Петър остави лодката – много смела крачка на вяра. Един взор от Спасителя беше достатъчен. Той извика: „Господи, ако си Ти, кажи ми да дойда при Тебе по водата.“ (Матей 14:28)

Ключът към този важен урок е: „да дойда при теб... по водата...“ Исус каза: „Ела.“ Така че твърдо приковал погледа си върху Исус, Петър направи тази велика крачка на вяра и за кратко ходи по водата. Посвещението извади Петър от размятаната от вълните лодка. Той не парадираше с вярата си. Не се опитваше да подценява онези, които останаха в лодката. Просто искаше да бъде близо до своя Господ. Той възнагради своя Господ за онова, което Той беше, а не заради даровете и благословенията, които Той даваше.

Истина е, че Петър потъна, когато премести погледа си от Господ, но така е и с всички нас. Истината е, че Петър ходи по водата. Чрез вяра, той откри място в Христос над бурното, яростно море. Той ходеше върху онова, което го плашеше. Водата продължаваше да ври поради бурята - Петър не ходи върху море от стъкло. Въпреки това той ходи по или над вълнението; това е истинския урок.

„Но като виждаше вятърът [силен], уплаши се и, като потъваше, извика, казвайки: Господи избави ме!“ (Йоан 14:30). Вярата, която го задържа над всичко това за известно време, можеше да го задържи там завинаги. Но той свали погледа си от Христос и позволи на вълнението около него да потисна вярата му.

Не сме ли малко уплашени когато силни, черни ветрове ни наобиколят? Не е ли имало време в живота ти, когато си мислел, че потъваш завинаги? Аз донякъде съм радостен, че Петър потъна, защото това описва най-добре моето състояние. Аз често съм имал това чувство за потъване, чудейки се как бих могъл въобще да застана над цялото това нещо. След това си припомням нещо, което дядо ми каза преди години: „Дръж погледа си върху Исус. Приблужи се до Него колкото се може повече. Това е тайната на победата, на светостта и на мира.“

При някои от настоящите проблеми в живота си, аз бях подбуден от Святия Дух да „направя крачка към Него докато бурята е в разгара си.“ Вместо да стоя и да се самосъжалявам, питайки се защо Бог позволява такива дълбоки изпитания, аз вече гледам да се изправа в усърдна молитва и твърда вяра и да тръгна след Него. Ти и аз също имаме поканата да „дойдем“. Ела, изправи се над всичките болки и скръб; ела – с вяра можеш да ходиш над обстоятелствата си. Ела – придобий чрез вяра същите средства, които държаха твоя Господ над всичко това.

Какво държа нашия Господ над всички обстоятелства в живота Му? Исус плака, гладува, изпитва болка, слънцето го печеше, изтощи се, Той беше като всеки друг човек в природата, който се влияе от условията. И въпреки това Той винаги беше над всичко това, защото никога не вършеше Собственото Си дело и не изпълняваше Собствената Си воля. Той извърши съвършената воля на Бог, беше напълно зависим от Баща Си, погледа Му беше съсредоточен само върху славата на Отец. Точно този прикован поглед беше тайната на успеха Му за победа във всяка криза.

Защо тази история на Петър беше описана в Библията? Аз вярвам, че тя ни показва как християнина трябва да преследва Христос възможно най-усърдно по време на най-големите кризи. Колко често съм си седял и съм чакал Господ да ми покаже как да бъда освободен от най-големите си трудности. Мислех си, че това е почивката. Но вместо това, много често си беше пасивен фатализъм. Не осъзнавах, че този проблем или трудности може би са силния вятър, който ще ме закара в желанието от мен рай – почивка в Христос.

Божият начин на бягство е да ни постави върху всичките ни обстоятелства с енергията на вяра, фокусирана на Него. Когато врагът дойде като потоп, ние трябва непрекъснато да се пресягаме към Господ и да се приближаваме към Него. Целта ни не трябва да е да изживеем чудото от това да ходим по вълните, но да стигнем до Христос по дори по-любящ и интимен начин. Всички, които преследват Христос, всички, които са фокусирали погледа си върху Него, всички, които чрез вяра правят крачка за да Го последват, обстоятелствата им скоро няма да могат да ги засегнат. Те ще бъдат толкова очаровани от видението си за Него, че ще открият че в действителност ходят над всичко. Ходенето по водата е резултат от това да гледаш Исус

Не е ли тъжно, че толкова много християни днес, включително и някои служители, мислят за смела крачка на вяра като за предприемане на някакво земно предизвикателство или гмуркане в заем, за да постигнат някаква цел. За мен смела крачка на вяра е да се гмурна право в бурните си изпитания и обстоятелства и да се науча как да се извися над всички тях в Неговото присъствие.

Искам да науча повече за Исус по време на онова, през което преминавам. Аз изграждам история с моя Спасител и всяко ново откровение от Него е по-сладко и по-облекчаващо от предишното. Не искам повече да питам моя Господ „Защо?“ Не искам да държа никакви малки мисли, че моя Господ ме наказва, или че ме е забравил, или закъснява да ми помогне. НЕ! Искам да погледна моята скръб в очите, моята мъка, моите трудности, и да кажа: „По-близо, Господи, привлечи ме по-близо до Теб! Нека всичко в живота ми ме приближава до Теб!“

Може би, когато врагът разбере, че всичко, което той прави те приближава по-близо до Господ, ще трябва да спре, за да не те закара право в пълното присъствие на Христос.

Страданието и Кръстът не могат да бъдат разделяни!

Страданието и Кръста са неразделни – не можеш да имаш едното без другото. Когато Христос предупреди учениците Си, че ще страда и умре, Петър протестира. Самата идея за страданието беше отхвърлена от много от бащите на ранната църква.

Всеки опит да се раздели страданието от Кръста е работа на врага. В Библията пише, че Христос „се научи на послушание от това, което пострада“ (Евреи 5:8-9)

„Но виждаме Исуса... поради претърпяната смърт, за да вкуси смърт ... за всеки човек.... да усъвършенствува чрез страдания начинателя на тяхното спасение.“ (Евреи 2:9-10)

Всяко Божие дете, което ти каже, че няма страдание за вярващите, които ходят в Дух и вяра, не познава Божието Слово. Не мисля, че някой християнин може да се „чувства удобно от смъртта Му“ без страдание. Съществува съучастие в Неговите страдания. Павел каза: „Защото, както изобилват в нас Христовите страдания, така и нашата утеха изобилва чрез Христа.“ (2 Коринтяни 1:5)

„Сега се радвам в страданията си за вас, като от моя страна допълням недостатъка на скърбите на Христа в моето тяло заради Неговото тяло, което е църквата“ (Колосяни 1:24)

„Та, ако страдаме с Него, да се и прославяме заедно с Него...“ (Римляни 8:17)

„Понеже смятам, че сегашните временни страдания не заслужават да се сравнят със славата, която има да се открие към нас.“ (Римляни 8:18)

„...както сте участници в страданията, така сте и в утехата.“ (2 Коринтяни 1:7)

Петър проповядва същото послание. Само след собственото му отъждествяване с Христос и Кръста, той можа да каже: „Но радвайте се за гдето с това вие имате обещание в страданията на Христа, за да се зарадвате премного и когато се яви Неговата слава.“ (1 Петрово 4:13)

„Ще ви усъвършенствува, утвърди, укрепи [и направи непоколебими], след като пострадате малко.“ (1 Петрово 5:10)

„...Защото и на това сте призовани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки“ (1 Петрово 2:21)

Има още много убедителни Библейски стихове, които потвърждават страданията на онези, които вземат Кръста и следват Христос. Страданието е обидно за онези, които вярват, че силата го прави ненужно. Точно това направи Христовото страдание толкова укорително в очите на Петър. Той се чудеше защо Божия Син трябва да страда, предвид на способностите си да докара цели легиони от ангели и да унищожи враговете Си. Петър не виждаше полза от страданието, както и много хора днес, които го считат за обидно за вярващ „пълнен със Святата сила“.

Как можем да се изправим пред Библията без да трепнем, ако не приемем истината, че вярващите хора страдат: „И тъй понеже Христос пострада по плът, вѡоръжете се и вие със същата мисъл, защото пострадалият по плът се е оставил от греха” (1 Петрово 4:1)

Изумен съм от реакцията на някои християни когато говоря за страданията на Божиите хора. Една скъпа душа ми писа: „Защо говорите толкова много за страданието? Това ме съсипва. Не харесвам този род мисли. Страданието не е за мен. Аз мисля само с позитивни и градивни мисли. Вероятно страдате толкова много, защото нямате откровение за Божиите обещания. Ще се моля за Вас...”

Служители са ме гледали жално и със загрижени гласове са ми казвали: „Бедният брат Дейв – съвременния Йов. Той със сигурност се нуждае от молитвите ни.” Мога да ви кажа, между другото, че те ме гледат и се питат: „Какъв ужасен грях се крие в живота му? Или колко малка трябва да е вярата му, ако въобще има такава! Защо жена му и семейството му страдат така?” Но, о, алелуя! Аз и семейството ми познаваме сладкия вкус на победата, защото сме били в битката и сме излизали от нея всеки път с пречистен живот и усилена вяра и кураж. Огнят на страданията пречиства, филтрира шлаката и оставя само златото.

Ако Павел се прослави в Кръста, той се прослави в страданията му. Луд ли беше Павел когато каза: „...но нека се хвалим и в скръбта си, като знаем, че скръбта произвежда твърдост, а твърдостта изпитана правда...” (Римляни 5:3-4)?

Колко събрания или проповедници ще позволят днес на Павел да се изправи на амвона им и да каже: „Ако трябва да се хваля, ще се похваля с това, което се отнася до немощта ми.” (2 Коринтяни 11:30)

Сравнете без-кръстното проповядване на много амвони днес с посланието на Павел. Той проповядва: „И Той ми каза: Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва съвършена. И тъй, с преголяма радост по-добре ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила. Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христа; защото, когато съм немощен, тогава съм силен.” (2 Коринтяни 12:9-10)

Нуждата привлича благодатта; страданието привлича милост; слабостта привлича силата Му. Най-силния вярващ е този, който е бил напълно изпитан и преминал през огъня, и който е бил заздравен и узрял в този процес.

С риск да прозвуча наистина негативно – аз смятам, че много малко се проповядва Кръста в църквите днес. Всъщност, виждал съм как някои християни си тръгват по време на моите проповеди, когато се опитвах да им покажа от Словото, че Кръста включва физическо и духовно страдание.

Кръстът представлява укор, отхвърляне, отричане от себе си, умъртвяване на плътта, предаване на волята и това е обидно за онези християни, които са пристрастени към спокойствието, удоволствията и просперитета.

Почти всеки изпитва болка по един или друг начин. Но вярващи, които преминават през жестоки изпитания и мъки, и които могат да видят Бог в това – доставящ милост, благодат и сила – пишат история с Господ.

Историята ти с Господ включва ли благодат в най-трудните ти моменти на страх и болка; небесна сила когато си загубил надежда; нежен духовен дъжд когато си пресъхнал; свръхестествен мир когато всичко е бъркотия; почивка и сигурност пред лицето на смъртта? Тези с подобни истории са по-търпеливи и разбиращи, от онези, които никога не са били подлагани на изпитание.

Наистина има само един Кръст – Неговият! Той вкуси смърт заради всички нас; веднъж страда и кърви заради греха; изпи горчивата чаша. Нашите болки и скръб не заслужават похвала – те не прибавят нищо към благодатта – но са цената на ученичеството. Когато се превърнем в истинско отражение на святия Христос, ние ще страдаме. Ще има преследване от грешниците и отхвърляне от плътските вярващи. Ще страдаш когато Словото те изпитва, докато усвояваш обещанията и докато освобождението се бави. Ще страдаш когато съгресиш или нараниш Святия Дух. Ще страдаш когато мъчителна болка стигне теб или любим човек и не се вижда освобождение. Ще страдаш когато благочестив светия внезапно се отнеме, вероятно в катастрофа.

Аз вярвам силно в Божественото изцерение. Вярвам, че Бог иска да благославя и изцерева децата Си. Вярвам, че Бог ни дава власт над демоничните сили. Но също така вярвам в това, че трябва да вземем Кръста и да следваме Христос, а това често включва страдание. Също означава възкресителна сила чрез всичко това.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1984 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[A Voice — A Mirror — And a Step of Faith](#) / [Глас, огледало и крачка на вяра](#)